บทที่ 4

การอภิปรายผลการวิจัย

การอภิปรายผลการวิจัยนั้นผู้วิจัยจะอภิปรายผลตามสมมติฐานที่ตั้งไว้และเพื่อให้เข้าใจถึงผลการวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยได้นำเสนอเป็นลำดับดังนี้

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษากิริยาร่วมระหว่างวิธีเสนอให้เรียนกับเพศของผู้เรียน
2. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบการรู้ความหมายคำโดยวิธีเสนอให้เรียนแบบให้ตัวอย่างสอดคล้อง แบบให้ตัวอย่างตรงกันข้าม แบบมีภาพประกอบ และแบบใช้นิยามความหมาย(กลุ่มควบคุม)
3. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบการรู้ความหมายคำของนักเรียนชายและนักเรียนหญิง

สมมติฐาน

1. ถ้าให้นักเรียนชายและนักเรียนหญิงเรียนความหมายคำโดยใช้วิธีเสนอให้เรียนแบบให้ตัวอย่างสอดคล้อง แบบให้ตัวอย่างตรงกันข้าม แบบใช้ภาพประกอบและแบบใช้นิยามความหมาย (กลุ่มควบคุม) แล้ววิธีเสนอให้เรียนทั้ง 4 แบบจะมีส่งผลให้นักเรียนรู้ความหมายคำแตกต่างกันออกไปตามระดับของเพศหรือมีกิริยาร่วมระหว่างวิธีเสนอให้เรียนและเพศของผู้เรียน
2. ถ้าให้นักเรียนเรียนความหมายคำโดยใช้วิธีเสนอให้เรียนแบบให้ตัวอย่างสอดคล้อง แบบให้ตัวอย่างตรงกันข้าม แบบใช้ภาพประกอบ และแบบใช้นิยามความหมาย(กลุ่มควบคุม) แล้วนักเรียนจะรู้ความหมายคำแตกต่างกัน
3. ถ้าให้นักเรียนชายและนักเรียนหญิงเรียนความหมายคำ โดยวิธีเสนอให้เรียนแบบให้ตัวอย่างสอดคล้อง แบบให้ตัวอย่างตรงกันข้าม แบบใช้ภาพประกอบและแบบใช้นิยามความหมาย(กลุ่มควบคุม) แล้วนักเรียนจะรู้ความหมายแตกต่างกัน

วิธีดำเนินการวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2537 ของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดปัตตานี ที่มีจำนวนนักเรียนตั้งแต่ 2 ห้องเรียนขึ้นไปจำนวน 4โรงเรียนจำนวนนักเรียนทั้งหมด 192 คน

2. แบบแผนการทดลอง

แบบแผนการทดลองที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบแผนทดเรียลที่มีการทดสอบหลังการทดลอง

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.1 แบบฝึกที่เสนอประโยคในบริบทที่มีลักษณะแตกต่างกัน 4 แบบ แบ่งเป็น 9 ชุด ตามเงื่อนไขการทดลองดังนี้

3.1.1 แบบฝึกที่ให้ตัวอย่างสอดคล้อง

3.1.2 แบบฝึกที่ให้ตัวอย่างตรงกันข้าม

3.1.3 แบบฝึกที่ใช้ภาพประกอบ

3.1.4 แบบฝึกที่ใช้นิยามความหมาย(กลุ่มควบคุม)

3.2 แบบทดสอบการรู้ความหมายคำที่ใช้ในการวิจัยจำนวน 75 คำ

3.3 กระดาษคำตอบ

3.4 นาฬิกาจับเวลา

4. วิธีเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการเก็บรวบรวมข้อมูลผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

4.1 ขั้นเตรียมการทดลอง

4.1.1 เตรียมเครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

4.1.2 เตรียมห้องทดลองโดยจัดที่นั่งให้มีระยะห่างระหว่างผู้รับการทดลอง 1 เมตร

4.1.3 จัดเตรียมนักเรียนเข้ารับการทดลอง

4.1.4 เตรียมผู้ช่วยผู้วิจัย

4.2 ขั้นทดลอง ผู้วิจัยทำการทดลองซึ่งมีขั้นตอนดังนี้

4.2.1 ผู้วิจัยแจกแบบฝึกที่มีลักษณะต่างกัน 4 แบบ ชุดที่ 1 ให้กับกลุ่มตัวอย่างตามเงื่อนไขการทดลองที่สุ่มให้กับกลุ่มตัวอย่างมาแล้ว ก่อนหน้านั้น ต่อจากนั้นผู้วิจัยอ่านคำชี้แจงวิธีการทดลอง โดยมีข้อกำหนดดังนี้

4.2.2 แบบฝึกที่เสนอแต่ละชุดจะมีประโยคแวดล้อม 10 ประโยค โดยเสนอ 1 ประโยค ต่อ 1 หน้า

4.2.3 ให้กลุ่มตัวอย่างใช้เวลา 10 วินาที ในการอ่านประโยคแต่ละประโยคและพยายามทำนายความหมายของคำที่ขีดเส้นใต้ตามรูปของประโยค

4.2.4 เมื่อผู้วิจัยกล่าวว่า "เริ่มหน้าที่ 1" กลุ่มตัวอย่างเปิดแบบฝึกหน้าที่ 1 พร้อมกันแล้วเริ่มอ่านเมื่อใช้เวลาครบ 10 วินาที ผู้วิจัยกล่าวว่า "เปิดหน้าที่ 2" กลุ่มตัวอย่างเปิดแบบฝึกหน้าที่ 2 พร้อมกัน และปฏิบัติเช่นเดียวกับหน้าที่ 1 โดยจะต้องไม่เปิดกลับไปยังหน้าที่เปิดผ่านมาแล้วจนหมด 1 ชุด กลุ่มตัวอย่างปิดแบบฝึกพร้อมกัน

4.2.5 ให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบความหมาย คำชุดที่ 1 ทันทีหลังจากอ่านประโยคแวดล้อมจากแบบฝึกเสร็จเรียบร้อย โดยให้เวลาในการทำแบบทดสอบ 10 นาที เมื่อผู้วิจัยเก็บกระดาษคำตอบเรียบร้อยแล้วก็ให้กลุ่มตัวอย่างนั่งพักอยู่กับที่ 2 นาที แล้วดำเนินการทดลองต่อในชุดที่ 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8 และ 9 เช่นเดียวกับชุดที่ 1

4.2.6 การให้คะแนนให้คะแนน 1, 0 ถ้าตอบถูกให้ 1 คะแนน แต่ถ้าตอบผิดหรือไม่ตอบ หรือตอบมากกว่า 1 คำตอบ ให้ 0 คะแนน

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐาน โดยใช้สถิติต่าง ๆ ดังนี้

5.1 หาค่ามัชฌิมเลขคณิต (X) ของคะแนนการรู้ความหมายคำ

5.2 หาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ของคะแนนการรู้ความหมายคำ

5.3 ทดสอบความเป็นเอกพันธ์ของความแปรปรวนของแต่ละกลุ่ม โดยใช้วิธีการของคลดแครน

5.4 วิเคราะห์ความแปรปรวนแฟคทอเรียลสุ่มสมบูรณ์ 2 X 4 (เพศ x วิธีเสนอให้เรียน)

ผลการวิจัย

จากการดำเนินการวิจัย ผลที่ได้หลังจากการวิเคราะห์ข้อมูลแล้ว มีดังนี้

1. ไม่มีกิริยาร่วมระหว่างวิธีเสนอให้เรียน กับเพศของผู้เรียน

2. นักเรียนที่เรียนความหมายคำโดยวิธีเสนอให้เรียนแบบให้ตัวอย่างสอดคล้อง แบบให้ตัวอย่างตรงกันข้าม แบบใช้ภาพประกอบ และการใช้นิยามความหมาย(กลุ่มควบคุม)มีการรู้ความหมายคำไม่แตกต่างกัน

3. นักเรียนหญิงมีการรู้ความหมายคำสูงกว่านักเรียนชาย

การอภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์โดยรวมเพื่อศึกษาผลของวิธีเสนอให้เรียนที่มีต่อการรู้ความหมายคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีเพศต่างกันตลอดจนศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทั้งสอง ผู้วิจัยจะอภิปรายผลการวิจัยตามลำดับดังนี้

1. ที่พบว่าผลต่างระหว่างมัชฌิมเลขคณิตของคะแนนการรู้ความหมายคำของนักเรียนที่เรียนความหมายคำโดยวิธีเสนอให้เรียนแบบให้ตัวอย่างสอดคล้อง แบบให้ตัวอย่างตรงกันข้ามแบบใช้ภาพประกอบ และแบบใช้นิยามความหมาย(กลุ่มควบคุม)ไม่แตกต่างกันออกไปตามระดับของเพศ หรือไม่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีเสนอให้เรียนกับเพศของผู้เรียน หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งว่าความแตกต่างระหว่างมัชฌิมเลขคณิตของวิธีเสนอให้เรียน 4 แบบไม่ขึ้นอยู่กับเพศของผู้เรียนนั้นอาจเป็นเพราะว่าวิธีเสนอให้เรียนและเพศของผู้เรียนต่างก็มีส่วนสำคัญในการทำให้นักเรียนรู้ความหมายคำจากการเรียนคำได้เหมือนกัน นั่นคือการตีความหมายคำนั้นอาศัยการชี้แนะจากข้อความโดยผู้เรียนใช้ความรู้เดิมที่มีอยู่ ผสมผสานกับความสามารถทางสติปัญญา และความสามารถทางภาษาของผู้เรียนเอง เมื่อผู้เรียนเห็นข้อความก็จะทำให้คาดเดาความหมายของคำได้ (Hayes,1991: 6) นอกจากนี้การสร้างความสัมพันธ์เฉพาะระหว่างคำที่ไม่รู้ความหมายกับคำที่รู้แล้วในประโยคจะทำให้ประโยคมีความไวในการทำนายความหมายคำสูง (Pual et al,1992 : 712)และการเรียนรู้คำโดยใช้ประโยคแวดล้อมชี้นำความหมายจะช่วยให้นักเรียนทำนายความหมายคำได้อย่างแม่นยำ (Hittleman,1998 : 175)และผู้เรียนที่เป็นเพศหญิง มีความสามารถในการเรื่องการใช้ภาษาและการสะกด ทำให้นักเรียนหญิงมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในเรื่องการเรียนสูงกว่า (Clark,1961 : 205) จากเหตุผลดังกล่าวจะเห็นได้ว่าตัวแปรทั้งสองส่งผลไปในทิศทางเดียวกัน ทำให้ไม่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีเสนอให้เรียนและเพศ

2. ที่พบว่าความแตกต่างระหว่างมัชฌิมเลขคณิตของคะแนนการรู้ความหมายคำของนักเรียนกลุ่มที่เรียนความหมายคำโดยวิธีเสนอให้เรียนแบบให้ตัวอย่างสอดคล้อง แบบให้ตัวอย่างตรงกันข้าม แบบใช้ภาพประกอบ และแบบใช้นิยามความหมาย (กลุ่มควบคุม) ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่าการเรียนความหมายคำโดยวิธีเสนอให้เรียนแบบให้ตัวอย่างสอดคล้องแบบให้ตัวอย่างตรงกันข้าม แบบใช้ภาพประกอบ และแบบใช้นิยามความหมาย(กลุ่มควบคุม)ส่งผลต่อการรู้ความหมายคำไม่แตกต่างกัน สอดคล้องกับผลการวิจัยของรอสส์และคณะ (Ross et al,1984 : 1-40) ซึ่งศึกษาพบว่า นักเรียนสามารถเข้าใจข้อความที่มีเนื้อหาแบบต่าง ๆ ได้ไม่แตกต่างกันและสอดคล้องกับการสรุปของดิกซั่น (Dixon, 1990 : 554 - 555) ที่ว่าวิธีสอนคำโดยการใช้คำคล้ายและตรงกันข้ามเป็นวิธีการสอนที่มีประสิทธิภาพพอ ๆ กัน แต่ผลการวิจัยครั้งนี้ขัดแย้งกับผลการวิจัยของวิลเลี่ยม (William, 1983 : 1-29) ซึ่งพบว่าความเข้าใจข้อความจากการอ่านและการระลึกคำนั้น ผู้อ่านสามารถเข้าใจและระลึกคำจากข้อความตรงกันข้ามได้มากกว่าข้อความสอดคล้อง และสามารถอธิบายปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นโดยใช้ทฤษฎี (The Individual Accuring Knowledge)ของเพียเจย์ (Piaget quoted in Klein,Paterson and Simington, 1991 : 10) ที่ได้กล่าวไว้ว่าการรับรู้ของบุคคลขึ้นอยู่กับโครงสร้างความรู้ (Schema)ที่อยู่ในสมองหากข้อมูลใหม่ที่เข้าไปไม่สอดรับกับโครงสร้างความรู้เดิม บุคคลสามารถปรับขยายโครงสร้างความรู้เพื่อให้สอดรับกับข้อมูลใหม่แล้วข้อมูลที่เข้าไปใหม่ก็จะติดกลายเป็นหลาย ๆโครงสร้าง (Schemata) แสดงว่าในการทดลองครั้งนี้ ซึ่งใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ซึ่งนักเรียนสามารถมองเห็นความสัมพันธ์แบบต่าง ๆ ของข้อความได้กว้างขวางพอสมควรจากประสบการณ์ในการอ่านและชีวิตจริงอีกทั้งในการทดลองครั้งนี้ผู้วิจัยได้สร้างเครื่องมือโดยใช้คำที่นักเรียนเรียนผ่านมาแล้วสร้างเป็นประโยคแวดล้อมทำให้นักเรียนมองเห็นความสัมพันธ์ของข้อความได้ชัดเจนมาก โครงสร้างความรู้ (Schema) ตามทฤษฎีเพียเจย์ดังกล่าวจึงทำให้ไม่มีความแตกต่างระหว่างวิธีเสนอให้เรียนแบบต่าง ๆ รอซสตีล (Rothstein. R,1990 :125) ได้อธิบายไว้อย่างน่าสนใจว่าบทบาทของโครงสร้างความรู้ (Schema) ในชีวิตประจำวันของ

คนเรานั้นสูงมาก เช่นถ้าเราอ่านข้อความ "ชายคนนั้นเดินไปนั่งที่โต๊ะ บริกรเดินเข้ามาแล้วยื่นเมนูให้แล้วถามว่า ท่านจะรับอะไรครับ"แค่นี้เราก็พอจะทราบว่าเหตุการณ์ดังกล่าวเกิดขึ้นในร้านอาหาร นอกจากนั้น เฮส์ (Hayes, 1991 :43)ได้อธิบายเพิ่มเติมในประเด็นนี้ว่า การที่จะให้นักเรียนรู้ความหมายของคำจากการเชื่อมโยงความหมายของคำแวดล้อมในประโยคนั้นขึ้นอยู่กับความเหมาะสมของตัวอย่างที่ใช้กับโครงสร้างความรู้ของเด็กนักเรียน ถ้าเหมาะสมนักเรียนก็จะสามารถรู้ความหมายของคำได้ทันทีจากเหตุผลดังกล่าว น่าจะเป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้นักเรียนรู้ความหมายของคำจากวิธีเสนอให้เรียน 4 แบบคือแบบให้ตัวอย่างสอดคล้อง แบบให้ตัวอย่างตางกันข้าม แบบใช้ภาพประกอบ และแบบใช้นิยามความหมาย(กลุ่มควบคุม)ได้ไม่แตกต่างกัน

3. ที่พบว่าความแตกต่างระหว่างมัธยฐานเลขคณิตของคะแนนการรู้ความหมายคำของนักเรียนเพศชาย และนักเรียนเพศหญิงมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่าเพศที่ต่างกันคือเพศชายและเพศหญิงมีผลต่อการรู้ความหมายคำแตกต่างกัน นั่นคือนักเรียนเพศหญิงมีการรู้ความหมายคำสูงกว่านักเรียนเพศชาย ดังนั้นสมมติฐานข้อนี้จึงได้รับการสนับสนุนจากข้อมูล ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ คลาร์ค (Clark, 1961 : 205)พบว่าในเรื่องการใช้ภาษาและการสะกด นักเรียนหญิงมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนชาย นอกจากนี้ ความแตกต่างระหว่างเพศของผู้เรียนก็เป็นตัวแปรหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้คำดังที่อนาสตาซี (Anatasi, 1958: 497) พบว่า เพศหญิงมีความสามารถด้านภาษาและความสามารถด้านความจำสูงกว่านักเรียนเพศชายส่วนพาร์สเล่ย์ (Parsley, 1963 : 210-212) ได้ศึกษาถึงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาต่างๆของนักเรียนและเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างเพศพบว่า นักเรียนหญิงเก่งกว่านักเรียนชายในการอ่าน การสะกดการเขียน

4. ข้อเสนอแนะ

4.1 ข้อเสนอแนะสำหรับครู และผู้เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอน

4.1.1 จากที่พบว่าวิธีเสนอให้เรียนไม่ขึ้นอยู่กับเพศของผู้เรียนนั้น ในการสอนความหมายคำจึงสามารถนำวิธีเสนอให้เรียนทั้ง 4 แบบมาใช้กับนักเรียนทั้งนักเรียนหญิงและนักเรียนชาย

4.1.2 จากผลการวิจัย พบว่านักเรียนหญิงมีการรู้ความหมายคำสูงกว่านักเรียนชาย ดังนั้นในการสอนความหมายคำแก่นักเรียนชายควรมีการใช้สื่อหรือการอธิบายเพิ่มเติมมากกว่านักเรียนหญิง

4.1.3 จากการผลการวิจัยครั้งนี้ ทำให้ทราบว่าการเรียนความหมายคำจากประโยคแวดล้อมที่ให้ตัวอย่างสอดคล้อง ที่ให้ตัวอย่างตรงกันข้าม ใช้ภาพประกอบ และใช้นิยามความหมาย (กลุ่มควบคุม) จะส่งผลต่อการรู้ความหมายคำไม่แตกต่างกัน ดังนั้นการสอนความหมายคำให้กับนักเรียนครูสามารถเลือกใช้รูปแบบของประโยคแวดล้อมแบบใดก็ได้ทั้ง 4 แบบ เพราะนักเรียนในระดับประถมศึกษาปีที่ 4 สามารถมองเห็นความสัมพันธ์ของรูปแบบประโยคชนิดดังกล่าวได้ดี ดังที่ได้อภิปรายมาข้างต้นโดยคำนึงความเหมาะสมของคำที่เรียน

4.2 ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

4.2.1 ควรมีการวิจัยเพื่อศึกษาความไว (Sensitivity) ในการรับรู้ความหมายของคำจากวิธีเสนอให้เรียนว่าวิธีเสนอให้เรียนแบบใดมีความไวในการรับรู้ความหมายของคำได้สูงสุดโดยการใช้อัตราส่วนระหว่างคำตอบถูกกับเวลาที่ใช้ทำข้อสอบเป็นดรรชนีชี้ความไว

4.2.2 ควรมีการวิจัยศึกษาการเรียนความหมายคำโดยใช้ประโยคแวดล้อมที่ให้ตัวอย่างแบบต่าง ๆ กับนักเรียนชั้นสูงกว่าหรือต่ำกว่าในการวิจัยครั้งนี้ว่าจะได้ผลเป็นเช่นไร

4.2.3 ควรทดลองใช้ตัวแปรอื่นมาเป็นตัวแบ่งกลุ่ม เช่น ระดับสติปัญญา ระดับอายุเป็นต้น ซึ่งอาจจะได้ผลที่แตกต่างไปจากการทดลองในครั้งนี้

4.2.4 ควรจะมีการใช้เครื่องมือในการวิจัยแบบอื่น ๆ เช่นแบบสำรวจรายการ แบบจัดอันดับคุณภาพ

4.2.5 การหาความเชื่อมั่นของแบบทดสอบนอกเหนือจากที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้แล้ว ยังสามารถใช้วิธีการแบบแบ่งครึ่งฉบับได้อีกวิธีหนึ่ง